

PROKOPSKÉ LISTY

MĚSÍČNÍK ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI U SV. PROKOPA
PRAHA 3 – ŽIŽKOV

DUBEN 2024

370

DUBEN 2024

1	po	<i>velikonoční oktáv</i>	
2	út	<i>velikonoční oktáv</i>	
3	st	<i>velikonoční oktáv</i>	
4	čt	<i>velikonoční oktáv</i>	první čtvrtek
5	pá	<i>velikonoční oktáv</i>	první pátek
6	so	<i>velikonoční oktáv</i>	první sobota
7	NE	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ	
8	po	Slavnost Zvěstování Páně	
9	út	2. velikonočního týdne	
10	st	2. velikonočního týdne	
11	čt	<i>sv. Stanislava, biskupa a mučedníka</i>	<i>památka</i>
12	pá	2. velikonočního týdne	
13	so	2. velikonočního týdne	
14	NE	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	
15	po	3. velikonočního týdne	
16	út	3. velikonočního týdne	
17	st	3. velikonočního týdne	
18	čt	3. velikonočního týdne	
19	pá	3. velikonočního týdne	
20	so	3. velikonočního týdne	
21	NE	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	
22	po	4. velikonočního týdne	
23	út	<i>svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka</i>	
24	st	4. velikonočního týdne	
25	čt	<i>svátek sv. Marka, evangelisty</i>	
26	pá	4. velikonočního týdne	
27	so	4. velikonočního týdne	
28	NE	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	
29	po	svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky Církve, patronky Evropy	
30	út	5. velikonočního týdne	

Drazí farníci a přátelé,

těsně před začátkem tohoto měsíce jsme vstoupili do největších a nejradostnějších svátků celého liturgického roku – Velikonoc. Liturgické bohatství i dramaticnost uplynulých dní nám připomínají nezměrnou hloubku spásanosné oběti Ježíše Krista. Ke Zmrtvýchvstání našeho Pána jsou zaměřeny celé dějiny spásy, které vypovídají nejenom o nesmírně prozřetelnostním Božím plánu, ale především o nepochopitelné lásce Boží k člověku, která ničí svůj život, aby mohla dát život druhým. Tato logika Boží lásky nám zůstane asi po celou dobu našeho pozemského putování určitým způsobem zastřena, ale zcela jistě ji budeme moci pochopit v nebi, kde, jak doufáme, se stane naším pravým životem. Teprve v pohledu na vzkříšeného Krista jsme schopni přijmout všechna protiventství a kříže, které nám život přináší a se kterými se setkáváme, protože již víme, že vítězství nad smrtí je jisté a definitivní. Ano, o velikonočních svátcích je nám nejenom zvěstován, ale skutečně dán Život, který má své vyústění ve věčnosti. Proto je tím nejdůležitějším a zároveň nejcennějším úkolem našeho života starost o naši víru, jejíž praktikování nám ukazuje, nakolik odpovídáme na lásku Boží. Pán Ježíš nám připomíná, že víru máme v nádobě hliněné, a proto bez starostlivé a upřímné péče o ni, tzn. o náš osobní vztah k němu, může dojít i k její ztrátě. Jistě máme kolem sebe dosti takových smutných příkladů, které by pro nás měli být varováním, a ne důvodem k jejich posuzování a odsuzování. Tváří v tvář současné krizi, kterou v různých podobách prožívá celý svět, je třeba se zeptat sebe sama, nakolik jsem já v této situaci pevný ve víře a jak jsem schopen a ochoten přes mnohdy panující nejistotu a pochybnosti tuto víru vyznávat a hlásit se k ní, a tak ji šířit jako zdroj a nástroj nové pravdivé NADĚJE v momentálně přetrvávající beznaději. Jaké svědectví o víře vydávám já osobně právě nyní? Jak z ní čerpám a jak z ní žiji? Stydím se za ni s obavou, že nebudu pochopen nebo budu odmítnut nebo posmíván, a proto ji nechávám trochu v pozadí mého veřejného života? Odpovědi na tyto a podobné otázky nám mohou ukázat, jestli je pro nás velikonoční víra opravdu tím prvořadým a nejcennějším v našem životě a jestli ji bereme opravdu vážně nebo ne. Po Zmrtvýchvstání, a především po Seslání Ducha sv. byli apoštolové doslova a

do písmene „posedlí“ touhou zvěstovat víru v Ježíše Krista, víru v jeho Zmrtvýchvstání. Jejich život byl prodchnutý životem Ježíše Krista, a proto je v jejich úsilí nepoháněna pouze nějaká lidská touha, nýbrž nadpřirozená síla lásky, která je neoddělitelně spojená s vírou. Přesto, že byli tak přesvědčiví a určitým způsobem úspěšní, nechtěli v žádném případě vázat druhé pouze na svoje kázání a někdy i zázraky, ale vždy a výlučně chtěli druhým zprostředkovat víru v Syna Božího a přivést je k osobnímu spojení s ním. Apoštolská touha je proto tím nejautentičtějším projevem naší katolické víry.

Kěž v nás letošní velikonoční svátky znovu posílí vědomí, že náš život má smysl v Kristu, a proto se nemáme ničeho bát a nepropadat žádné malomyslnosti, protože On je Ten, který jednou provždy definitivně zvítězil a pevně drží náš život ve svých rukou.

Požehnané a milostiplné svátky velikonoční a radost ze Vzkříšení našeho Pána Vám přeje a v modlitbě vyprošuje P. Vít.

PŘEDSTAVUJEME KNIHU

P. MUDR. MARTIN UHER

NA PŘÍJMU - NOVÉ MĚSTO

Otce a lékaře Martina Uhra nemusíme v naší farnosti dlouze představovat. Bratra P. Víta jsme zvyklí vídat v kostelech naší farnosti.

V prosinci 2023 mu vyšla kniha s názvem *Na příjmu...*, v níž přináší různé zkušenosti i zamyšlení, jejichž spojovatelem je touha být na příjmu.

Sám autor v úvodu píše: „Toto moje občasné psaní není ani nějaký můj ‚koníček‘, moje ‚hobby‘, ale je to ‚něco‘, o co se snažím dělit s ostatními...“

Knihu si můžete koupit v sakristii kostela za cenu 180,- Kč

Sbírka na splátku farního úvĚru
nedĚle 7. 4. (vĚschny kostely)

Slavnost ZvĚstování PánĚ
PondĚlí 8. 4. – mĚe sv. v 18.00 kostel sv. Prokopa

NboŹenstv pro dospĚl
Ātvrtek 11. 4. od 19.00 – farní centrum

Biblick hodiny
Ātvrtek 18. 4. od 19.00 – farní centrum

klid kostelů
Pátek 12. 4. v 15.00 - sv. Roch
Sobota 13. 4. mĚe sv. v 8.00 - sv. Prokop

Setkávání novĚ pokřtĚných – uvdĚn do mystagogie
NedĚle 7., 14. a 28. 4. v 18.00 – farní centrum

Modlitebn skupina
Středa 10. 4. od 19.00 – farní centrum

Výlet pro mldeŹ do Miliĉovskho lesa a Kunratic

V sobotu 6.4.2024 spoleĉn vyrazíme na výlet s interaktivním i duchovním programem. Sejdeme se na stanici Metra Háje nahoře u výlezu ze strany eskalátorů ve 13:00 a dále budeme pokračovat přes Miliĉovsk les aŹ do Kunratic.

Zveme vĚschny mlad ve vĚku od 15 let. Přihlst se mŹete v sakristii nebo u P. Vta Uha.

Hledáme nadšené a kreativní jedince, kteří by se chtěli podílet na formování hlasu naší farnosti. Jako člen redakční rady budete mít jedinečnou příležitost ovlivnit obsah a směřování našich komunikačních výstupů, a tím se podílet na evangelizačním působení a zvyšování informovanosti farníků. Redakční rada, kterou nově zakládáme, bude mít 6 členů a stane se významným orgánem farnosti.

CO NABÍZÍME:

- Možnost podílet se na evangelizačním úsilí a zvyšování informovanosti farníků
- Možnost spolupracovat na zajímavých projektech
- Prostor pro sdílení vašich nápadů a vizí
- Příležitost rozvíjet své dovednosti v oblasti komunikace a médií

IDEÁLNÍ KANDIDÁT BY MĚL:

- Mít zájem o dění v naší farnosti a Církvi
- Být schopen pracovat v týmu a přispívat konstruktivními nápady
- Mít dobré komunikační schopnosti slovem i písmem a smysl pro detail
- Znalost sociálních sítí (Facebook, YouTube, Instagram) a práce s redakčními systémy výhodou

JAKÉ REDAKČNÍ RADU ČEKAJÍ VÝZVY:

- Příprava redakční a komunikační strategie farnosti
- Příprava nových webových stránek farnosti a jejich pravidelná aktualizace
- Obstarávání sociálních sítí (Facebook, Instagram, YouTube) a příprava kampaní
- Příprava článků a vytváření audiovizuálních výstupů
- Vyhledávání a zavádění dalších komunikačních výstupů

Redakční rada je dobrovolná, tudíž z ní neplynou žádné finanční prostředky, a členové se budou scházet přibližně **1x měsíčně**, jak online, tak osobně.

Jak se přihlásit: Pokud máte zájem stát se součástí našeho týmu, pošlete nám krátké představení své osoby a několik vět, ve kterých nám řeknete, proč byste chtěli být členem redakční rady a jaké nápady byste chtěli realizovat.

Termín pro podání přihlášek je do 30.4.2024.

Těšíme se na vaše přihlášky a na spolupráci s vámi na rozvoji naší farnosti!

Kontaktní e-mail: info@ladislavklima.cz

Do předmětu e-mailu napište: Redakční rada

VÝŇATEK Z HOMILIE
SV. JANA PAVLA II.
VELIKONOČNÍ VIGILIE
(30.3.2002)

Bůh řekl: „Budiž světlo! A bylo světlo“ (Gn 1,3). Výbuch světla, které Boží slovo vytáhlo z ničeho, roztrhl první noc, noc stvoření. Apoštol Jan napsal: „Bůh je světlo, a tma v něm vůbec není“ (1 Jan 1,5). Bůh nestvořil tmu, ale světlo! A Kniha moudrosti, která jasně odhaluje, že Boží dílo se vždy podřizovalo kladnému cíli, to vyjadřuje takto: „Všechno stvořil, aby to bylo; stvořené věci na světě přinášejí prospěch, jed zhouby v nich není; ani smrt na zemi nevládne.“ (Mdr 1,14). V oné první noci, noci stvoření, je zakořeněno pašijové tajemství, které po dramatu hříchu představuje obnovu a završení onoho prvního počátku. Božské Slovo povolalo k existenci všechny věci a v Ježíši se stalo tělem, aby nás spasilo. A jestliže údělem prvního Adama bylo vrátit se do země, z níž byl vzat (srov. Gn 3,19), poslední Adam sestoupil z nebe, aby vítězně povstal, první plod nového lidstva (srov. J 3,13; 1 Kor 15,47). Jiná noc představuje zásadní událost v dějinách Izraele: je to podivuhodný exodus z Egypta, jehož zpráva se každoročně čte při slavnostní velikonoční vigílii. „Hospodin hnal moře prudkým žhavým větrem po celou noc zpět a moře vysušil. Vody se rozdělily a voda stála jako zeď“ pro pravici i po levici, takže synové Izraele šli středem moře po souši.“ (Ex 14,21-22). Boží lid se zrodil z tohoto „křtu“ v Rudém moři, když zakusil, jak ho Hospodinova mocná ruka vytrhla z otroctví a dovedla do vytoužené země svobody, spravedlnosti a pokoje. Toto je druhá noc, noc exodu. Proroctví z knihy Exodus se dnes naplňuje i pro nás, kteří jsme Izraelité podle Ducha, potomci Abraháma z víry (srov. Řím 4,16). Ve své Pasce nás Kristus jako nový Mojžíš převedl z otroctví hříchu do svobody Božích dětí. Poté, co jsme s Ježíšem zemřeli, spolu s ním povstáváme k novému životu skrze moc jeho Ducha. Jeho křest se stal naším křtem. Tento křest, který rodí člověka k novému životu, přijímáte i vy, drazí bratři a sestry katechumeni. V tuto nejsvětější noc, kdy Kristus vstal z mrtvých, pro vás nastává duchovní „exodus“: opouštíte svou starou existenci a vstupujete do „země živých“. Je to třetí noc, noc vzkříšení. „Ó vskutku blažená noc, ta jediná směla znát čas i hodinu, kdy Kristus vstal z říše zemřelých!“ . Tak jsme zpívali ve velikonočním chvalozpěvu na začátku této slavnostní vigílie, matky všech vigílií. Po tragické noci Velkého pátku, kdy se zdálo, že „říše temnot“ (Lk 22,53) získá navrch nad Tím, který je „světlem světa“ (J 8,12), po velkém tichu Velké soboty, kdy Kristus po dokončení svého díla na zemi nalezl odpočinek v Otcově tajemství a přinesl své poselství života do hlubin smrti, je tu konečně noc, která předchází „třetímu dni“, v němž podle Písma Mesiáš znovu vstane z mrtvých, jak sám opakovaně předpověděl svým učedníkům. „Ó vpravdě blahodárná noc, která spojila zemi s nebem, člověka s Bohem!“ (Velikonoční chvalozpěv). Je to noc par excellence víry a naděje. Zatímco se vše ponořilo do temnoty, Bůh – Světlo bdí. Spolu s ním bdí ti, kdo v něj důvěřují a doufají. Ó, Maria, toto je tvá noc par excellence! Když zhasínají poslední světla soboty a plod tvého lůna odpočívá v zemi, bdí i tvé srdce! Tvá víra a tvá naděje hledí vpřed. Za těžkým balvanem již zahlédly prázdný hrob, za hustým závojem temnoty spatřily úsvit vzkříšení. Dej, Matko, abychom také my bděli v tichu noci, věřili a doufali v Pánovo slovo. Tak se v plnosti světla a života setkáme s Kristem, prvním plodem vzkříšení, který s Otcem a Duchem svatým kraluje na věky věků. Aleluja!

Redakčně kráceno

Celý text: oficiální stránky Svatého stolce (www.vatican.va)

Ze života svatých žen

zpracovala
Mgr. Tereza Kahounová

část
7

SV. BERNADETA

SVÁTEK 16. DUBNA

Narodila se v Lurdech a tam se jí ve 14 letech, r. 1858, zjevovala po 18 dnů P. Maria bez poskvrny počatá, která si Bernadetu zvolila za tlumočnici výzvy k pokání. Často a ráda se Bernadeta modlívala sv. růženec a byla ochotná k splnění jakékoliv Boží vůle. Poprvé šla k sv. přijímání až v klášteře „Sester Božské lásky“ z Neversu, kde se učila číst a psát. Když později vstoupila do jejich kongregace, byla již těžce nemocná, přesto nikdy nežádala o žádný dispens a ráda zachovávala přísná pravidla. Byla laskavou ošetřovatelkou druhých a ráda rozjímalala o Kristově utrpení. Zemřela ve věku 35 let.

„Kdy jsi byla šťastnější: při prvním svatém přijímání, nebo při zjeveních?“
„To jsou dvě věci, které jdou ruku v ruce, ale nedají se srovnávat. V obou případech jsem byla velice šťastná.“ (Bernadetina odpověď na otázku kamarádky)

Dne 27. března 1858 vyšetřují Bernadetu na příkaz prefekta tři lékaři. Nenalézají nic, co by ospravedlnilo její hospitalizaci. Ta dívka rozhodně není blázen! 4. dubna jsou Velikonoce: Bernadeta se jich účastní s prostotou a velikou radostí v srdci. Následující středu, 7. dubna, znovu cítí vnitřní nutkání jít k jeskyni. Utíká s velikou svíčkou, která je příliš těžká, než aby ji držela v ruce, ale dost vysoká, aby se dala postavit na zem. Během extáze si nevšimne, že zatímco rukama objímala zapálený knot, aby ho uchránila před větrem, svíce se posunula a plamen deset minut páčil její prsty... aniž ji spálil. Doktor Dozous prozkoumá její malé ruce a uvěří ve zjevení. Tento „svícový zázrak“ se odehrál ve středu velikonočního oktávu. Za dvacet jedna let Bernadeta ve středu velikonočního oktávu zemře, a smrt v hrobě nepoškodí její tělo o nic víc než tato svíce její ruce. Bernadetino tělo je skutečně dodnes nepoškozené, jako by čekalo na velké ráno Vzkříšení... Toto sedmnácté setkání se svatou Pannou bylo tiché. Což nemají znamení v našich životech větší význam než slova? Zde se jedná o oheň, jeden ze čtyř živlů přítomných v Lurdech spolu se skálou (země), větrem a vodou. Někteří pátrají po pátém

živlu. Cožpak to není eucharistie, v níž se Bůh-Láska stal kouskem chleba, aby vše posvětil? Krom toho půjde Bernadeta k prvnímu svatému přijímání v průběhu cyklu zjevení.

Zkušenost eucharistie je skrytým závřením sledu zjevení. Svíce a její plamen, které také provázejí Bernadetu od třetího zjevení, jsou symbolem Krista vzkříšeného o velikonoční noci... Je to Kristus, který na sebe vzal hřích světa.

„Nebyla jsem nic a z tohoto nic učinil Pán něco velikého. Ano, protože skrze svaté přijímání jsem určitým způsobem Bůh,“ poznamená si do svého „deníku“, kam si zapisuje věty, které četla nebo slyšela a které ji oslovily.

Z Bernadetiých svědectví vyplývá, že ji Maria u Massabielle (místa zjevení) naučila tajnou modlitbu a svěřila jí tři tajemství, o nichž se nic přesnějšího neví. Týkala se vizionářky samotné a jejich smyslem bylo posílit její víru.

Velikým Bernadetiým tajemstvím je tajemství spojení s Ježíšem ukřižovaným, odehrávající se výjimečným způsobem v eucharistii, která nás uvádí do tajemství Trojice. Později, až bude řeholnicí a nemocnou, bude trpět, protože se nebude moci účastnit mše tak často, jak by si přála, a to někdy po dlouhém období, jako mezi říjnem 1875 a květnem 1876. Aby alespoň trochu ukonejšila svůj hlad, připevní si na závěs u lůžka obrázek s knězem pozvedajícím svatou hostii a během bezesných nocí se spojuje se mšemi slavenými po celém světě. Eucharistie mě jemně, po doušcích proměňuje, dává mi předchuť nebe. *„Duše nekoná jinou cestu než z Golgoty k Táboru: vyjde z Golgoty, aby našla sílu na Táboře,“* podotkne Bernadeta. *„Život je tento žebřík...“* Naše svatá na měsíc květen šla životními cestami manželky, matky i řeholnice. Uhodnete, o jaké svaté se dozvíme v příštím čísle?

VZPOMÍNKA NA BISKUPA LADISLAVA ALBERTA HLADA

Dne 3. února jsme si připomněli sto šestnáct let od jeho narození. V dobách pronásledování církve byl svým příkladným životem oporou pro kněze i laiky. Pamětníci největšího pronásledování církve v padesátých letech pomalu vymírají a je velká škoda, že se na tak významného kněze a biskupa mučedníka v naší zemi téměř zapomnělo.

Narodil se 3. února 1908 v Plzni. Pocházel z velmi chudých poměrů, otec mu velmi brzo zemřel a jeho velkým dobrodincem během studií byl pan profesor Josef Limpouch. V letech 1926 – 1930 studoval na Bohoslovecké fakultě Karlovy univerzity v Praze, kde byl jeho profesorem pozdější kardinál Josef Beran. Na kněze byl vysvěcen v Praze 6. července 1930 arcibiskupem Františkem Kordačem. Kaplanoval v Rokycanech, v Sedlci – Prčici a na Sázavě. Od roku 1934 až do svého prvního zatčení v roce 1950 byl farářem v Obděnicích u Sedlčan, kde opravdu pozhnaně působil. Proto, když v roce 1946 založil arcibiskup Beran arcidiecézní pastorační ústředí, jmenoval hlavním referentem pro obnovu venkova právě faráře z Obděnic Ladislava

Hlada. Od 1. srpna 1948 byl vikářem v sedlčanském vikariátu a arcibiskupským notářem. V roce 1949 mu byly arcibiskupem Beranem uděleny fakulty příslušející generálnímu vikáři a v listopadu 1949 mu bývalým provinciálem jezuitského řádu Františkem Šilhanem bylo upřesněno, že jeho oprávnění generálního vikáře platí pro tzv. východní část pražské arcidiecéze. Písemné zprávy posílal P. Hlad panu arcibiskupovi po Josefu Čihákovi. Arcibiskup Beran ho v odpovědi prosil, aby se za něj modlil a aby zůstávali věrni církvi. Začátkem března 1950 odvedl Fr. Šilhan P. Hlada do budovy pražské nunciatury za papežským nunciem Mons. Ottavianem De Livou, který mu odevzdal jmenovací dekret, v němž jej 9. února 1950 papež Pius XII. jmenoval nesídelním pražským biskupem, titulárním biskupem cedijským, tajným biskupem s pravomocí zastupovat biskupy v českých krajích v případě, že by jim bylo ze strany státu zabráněno vykonávat dosavadní funkce. V dekretu bylo doslova uvedeno, že nesmí nosit žádné biskupské insignie a že jej mají vysvětit dva biskupové. Ke jmenování došlo na návrh arcibiskupa Berana. Biskupské svěcení proběhlo tajně 26.3. 1950 v Litoměřicích, světitel byl biskup Štěpán Trochta

a spolusvětitel biskup Kajetán Matoušek, jako ceremoniáři P. Vlček z pražské konzistoře a dva sekretáři biskupa Trochty. Společně poobědvali na počest čtyřicátých pátých narozenin biskupa Štěpána Trochty, který potom řekl P. Hladovi ohledně svěcení, že se uvidí, až co přinese doba. Po biskupském svěcení se vrátil do Obděnic, kde dále působil jako farář a vikář. Každým dnem očekával, že bude zatčen, a proto dojel do Českých Budějovic, kde požádal kanovníka Jarolímka (rodného bratra strahovského opata Bohuslava Jerolímka), aby vyřídil biskupu

Hlouchovi, že byl tajně vysvěcen na biskupa. Chtěl, aby biskup Hlouch o jeho vysvěcení na biskupa věděl pro případ, že by se sním něco stalo, nebo kdyby i on byl také zatčen. V červenci 1950 byl poprvé v souvislosti s číhošťským zázrakem zatčen a odvezen do internačního tábora Želiv. Dne 30. září 1950 byl odsouzen na tři roky a k pokutě 20.000 Kč. Byl vězněn na Mírově a na Pankráci. Ve vězení byl vzorem pro ostatní kněze svým optimismem a laskavou povahou. 22. prosince 1951 byl podmíněně propuštěn na svobodu. Na to, že je biskupem, se tenkrát nepřišlo.

Od 1. ledna 1952 byl ustanoven administrátorem u kostela sv. Václava v Kladně – Rozdělově, kde s církevním souhlasem tajného ordináře litoměřické diecéze P. Jaroslava Dostálka tajně vysvětil sedm bohoslovců, kteří na radu svých představených nepřestoupili do státního semináře.

10. srpna 1955 jel na motocyklu s Vladimírem Kabátem, který pocházel z Obděnicka a na Kladně pracoval jako dělník a který se tajně připravoval u P. Hlada na kněžství. Během jízdy došlo v Praze k autonehodě, při níž bohoslovec Vladimír Kabát zahynul a P. Hlad přišel o nohu. Řeholní setře Kašparové později biskup Hlad vyprávěl, že je to nákladní auto dlouho sledovalo, až je srazilo. Byl léčen v nemocnici pod Petřínem a v rehabilitačním ústavu v Kladrubech. Po návratu do Rozdělova působil jako kněz, ale zároveň tajně jako biskup.

1. července 1958 byl přeložen do Tachlovic. StB už věděla, že je biskupem a že na Kladně tajně uděloval kněžská svěcení. Zde ještě stačil udělit jáhenské svěcení slovenskému verbistovi Vojtěchu Kováčikovi, ale na kněze už ho vysvětit nestihl, protože 10. srpna 1959 byl v Tachlovicích na faře zatčen a odvezen do vazební věznice v Praze – Ruzyni, kde byl přes špatný zdravotní stav podrobován dlouhým výslechům.

26. ledna 1960 byl za podvracení republiky odsouzen na 9 let. Z vazební věznice byl převezen na Mírov, kde na spoluvězně působil svou usměvavou a vyrovnanou povahou, jeho trpělivost byla po tak těžkém úrazu opravdovým apoštolátem. 15. září 1962 byl převezen do Valdic, kde byl 10 dní v korekci za apoštolát mezi vězni. Koncem roku 1962 byl spolu s biskupy Zelou a Vojtašákem izolován na samotkách. Jeho trest byl ukončen amnestií presidenta republiky 4. října 1963.

Po propuštění z vězení žil krátký čas u sestry Elišky, která byla farní hospodyní u P. Humla v Loděnicích. Odtud byl poslán jako duchovní k sestřám do Oseka u Duchcova, kde začala jeho rozsáhlá korespondence. Za své biskupské heslo si zvolil slova svatého Františka z Assisi Pokoj a dobro a tím nadepisoval všechny své dopisy. V Oseku začal být svým působením pro režim nebezpečný, a proto byl v roce 1966 přemístěn do charitního domova pro staré kněze v Senohrabech u Prahy. Tam se stal hned po svém příchodu duchovním otcem a oporou všech kněží, kteří tam v té době žili. Zde ho také zastihlo Pražské jaro, zúčastnil se zakládajícího sjezdu Díla koncilní obnovy a kající poutě Želváků v bývalém internačním táboře v Želivě. Senohraby ale byly dobře dopravně dostupné, a tak byl opět přestěhován na Moravec u Žďáru nad Sázavou, kde opět požeňnaně působil. Denně obcházel všechny ležící kněze, těšil je a modlil se s nimi různě. Na tváři měl stále radostný úsměv, byl velmi zbožný a se vším spokojený. Promluvy míval velmi duchovní. Zemřel po třetím infarktu v neděli 16. prosince 1979. Pochován je v rodinné hrobce na plzeňském hřbitově svatého Václava. Tento kněz – mučedník byl v roce 1990 plně rehabilitován.

PROMLUVA SV. JOSEMARÍA ESCRIVÁ
1. NEDĚLE ADVENTNÍ 2.12.1951

ČÁST: 5

USPOŘÁDAL P. VÍT UHER

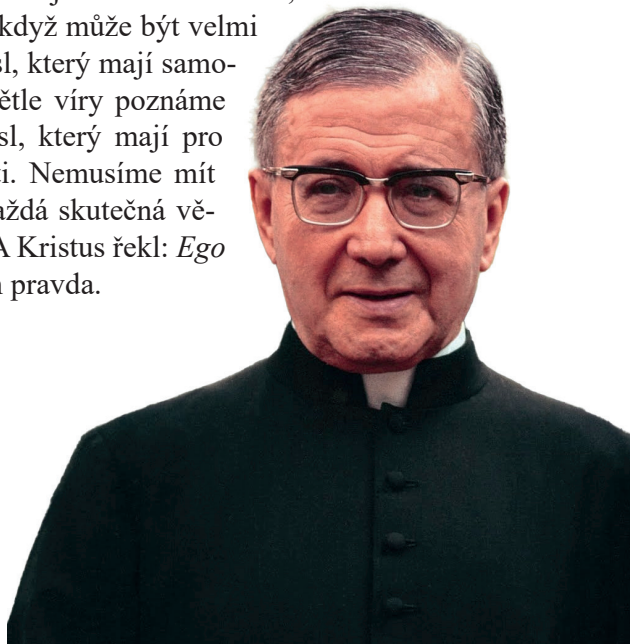
Síla umrtvování

Chce-li se řadový křesťan posvětit, nemusí být řeholníkem a nemusí se odvracet od světa, neboť svět je místo, kde se setkává s Bohem – není třeba žádné vnější znamení, žádný hábit. Jeho poznávací znamení jsou vnitřní: ustavičná přítomnost Boha a duch umrtvování. Obojí je vlastně jedna věc, neboť umrtvování není nic jiného než modlitba smyslů. Křesťanské povolání je povolání k oběti, k pokání, ke smíru. Musíme přinášet zadostiučinění za své hříchy – jak často jsme asi odvrátili tvář, abychom neviděli Boha! – a za všechny hříchy lidí. Musíme následovat Krista zblízka: *Stále prožíváme na svém těle Ježíšovo umírání, Kristovo odříkání, jeho ponížení na kříži, aby i Ježíšův život byl patrný na našem těle* (2 Kor 4,10). Naše cesta je cesta obětování a v tomto sebezáporu najdeme *gaudium cum pace*, radost a pokoj. Nedívejme se na svět se smutnou tváří. Pisatelé životů svatých, kteří chtěli u Božích služebníků od prvního výdechu za každou cenu objevovat zázračné věci, prokázali katechezi, jistě neúmyslně, špatnou službu. O mnoha svatých se říká, že jako děti nikdy neplakali nebo se umrtvovali tak, že se v pátek nenechali kojit... Ty i já jsme při narození pořádně plakali, sáli z matčina prsu a nestarali se o postní dobu nebo kvatembrové dny... Teď jsme se s pomocí Boží naučili vidět ve zdánlivé jednotvárnosti všedního dne dobu pravého pokání, *spatium vere poenitentiae*. A v tomto okamžiku jsme udělali předsevzetí o *emendatio vitae*, o polepšení svého života. Je to cesta k připravení se na milost a vnuknutí Ducha svatého v duši. A opakují – s touto milostí přichází *gaudium cum pace*: dostaví se radost, pokoj a vytrvalost na naší cestě. Umrtvování je solí našeho života. A to umrtvování je nejlepší, které – v nepatrných maličkostech po celý den – potírá žádost těla, žádost očí a pýchu života, ale pomáhá nám, abychom byli citlivější, vnímavější, otevřenější pro všechny ostatní. Nemáš ducha pravého umrtvování, jsi-li přecitlivělý, hledíš-li jen na svá sobecká přání, využíváš-li druhé, nedokážeš-li se zříci zbytečných věcí, a někdy i nutných, jsi-li smutný jen proto, že to nebo ono nejde podle tvých představ. Pravého ducha umrtvení budeš mít jen tehdy, když pochopíš, že

se máš stát všem vším, abys zachránil aspoň některé (srov. 1 Kor 9,22).

Víra a rozum

Život modlitby a pokání i vědomí, že jsme Božími dětmi, z nás udělá hluboce zbožné křesťany, kteří jsou před Bohem jako malé děti. Zbožnost je ctnost dětí vůči jejich rodičům, a aby se dítě mohlo svěřit do náruče svého otce, musí být malé, potřebné. Často jsem rozjímal o tomto životě duchovního dětství, který je spojený se statečností, neboť vyžaduje silnou vůli, vyváženou zralost, pevný a otevřený charakter. Být zbožný jako dítě; ale ne nevědoucí, neboť každý se musí věnovat podle svých schopností vážnému, vědeckému studiu víry; to všechno je teologie. Tedy: zbožnost dětí a bezpečná nauka teologů. Touhu získat tyto teologické vědomosti – spolehlivou a pevnou *křesťanskou nauku* – působí především přání seznámit se s Bohem a zamilovat si ho. Současně to však přivádí věřící duše k tomu, aby hlouběji poznaly tento svět, který je dílem Stvořitele. Mnozí se znovu jednotvárně pokoušejí oživit domnělou neslučitelnost víry a vědy, Božího zjevení a lidského rozumu. K zdánlivé neslučitelnosti může dojít jenom tehdy, když nepochopíme skutečné cíle tohoto problému. Jestliže svět pochází z Božích rukou, jestliže Bůh stvořil člověka podle svého obrazu a své podoby (srov. Gn 1,26) a jestliže mu dal jiskru svého světla, potom musí práce rozumu – i když může být velmi namáhavá – najít božský smysl, který mají samozřejmě všechny věci; a ve světle víry poznáme také jejich nadpřirozený smysl, který mají pro naše povýšení do řádu milosti. Nemusíme mít z vědy žádný strach, neboť každá skutečná vědecká práce usiluje o pravdu. A Kristus řekl: *Ego sum veritas* (Jan 14,6). Já jsem pravda.

OTEVÍRÁME BREVIÁŘ
LITURGIA HORARUM * DENNÍ MODLITBA CÍRKVE

DOBA POSTNÍ
HYMNUS AURÓRA LUCIS RÚTILAT

*Jitřenka rdí se růžemi,
 nebesa zvučí písňemi,
 zní světem jáсот vítězný,
 úpí jen žalář pekelný.*

*Vždyť statečný a mocný král,
 jenž síly smrti pošlapal
 a brány pekla vyvrátil,
 nám hříšným viny odpustil.*

*Ač zavalen byl balvanem
 a silnou stráží obklopen,
 hle, Vítěz vyšlý ze hrobu
 jde v triumfálním průvodu.*

*Je konec všemu úpění,
 bezmocný nářek peklem zní:
 Náš Pán už z mrtvých slavně vstal,
 jak zárný anděl zvěstoval.*

*Bud' věčně, Kriste, věrným svým
 plesáním velikonočním.
 Nás, milostí tvou vzkříšené,
 vem k oslavě své vítězné.
 Ježíši, každý tvor tě chval,*

*neboť jsi slavně z mrtvých vstal,
 i Otce, Ducha milosti
 ať věčně všechno tvorstvo ctí.
 Amen.*

EUCCHARISTICKÁ ADORACE	MODLITBA RŮŽENCE
Každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. od 18:00 u sv. Prokopa probíhá do 20:00 tichá adorace před vystavenou Nejsvětější svátostí.	Touto modlitbou oslovujeme Pannu Marii a rozjímáme o Ježíšově životě. Společně se modlíme každý den před mši sv. za ukončení války na Ukrajině.
KŘEST	SVÁTOST SMÍŘENÍ
Křest dospělých: S knězem je nutné domluvit osobní setkání, po kterém následuje příprava ke křtu (katechumenát). Příprava začíná po Velikonocích, křest pak bude uskutečněn o Velikonocích příštích. Křest dětí do 6 let: Při osobním rozhovoru rodičů s knězem bude dohodnuta příprava na křest dítěte. Křest dětí 7-14 let: Při osobním rozhovoru s knězem bude dohodnuta příprava dítěte.	Svátost smíření (sv. zpověď) lze přijmout: SV. PROKOP: po, st, čt, pá 17:25-17:50 SV. ROCH: ne 16:30-16:50, út 16:25-16:55. září-červen st od 6:30, SV. ANNA: ne 7:30-7:50 S knězem lze individuálně dojednat i jiný termín. <i>Dle církevního přikázání je nutné svátost smíření přijmout alespoň jednou do roka – v době velikonoční. Doporučuje se však častější přijímání této svátosti.</i>
CÍRKEVNÍ ŠŤATEK	SVÁTOST BIŘMOVÁNÍ
Nejde o pouhý právní akt, ale o svátost, ke které je nutná určitá doba přípravy. Počátkem je osobní setkání s knězem a domluva doby přípravy (cca 3 měsíce).	Tato svátost, ve které se přijímají dary Ducha sv., se v naší farnosti udílí zpravidla na podzim. Zájcem o přípravu se domluví na jejím průběhu s knězem. Příprava probíhá v neděli od 16:30 ve Farním centru.
SVÁTOST NEMOCNÝCH	CÍRKEVNÍ POHŘEB
V případě potřeby lze požádat o její udělení kněze, v naléhavých případech kdykoli. Svátost se udílí buď doma u nemocného nebo v jiném místě (nemocnice, domov seniorů apod.).	Ať už jde o pohřeb na hřbitově, rozloučení v obřadní síni nebo uložení urny do hrobu, je vždy nutné domluvit čas obřadu dříve s knězem než s pohřební službou. Účast kněze však není možná u tzv. „společného rozptýlu“.

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ DĚTÍ

předškoláci + 1. ročník ZŠ: út 15:45
 2. ročník ZŠ: út 16:45
 3. ročník ZŠ + příprava k 1. sv. přijímání: pá 14:00
 4. – 8. ročník ZŠ: čt 16:15
 9. ročník ZŠ + středoškoláci: pá 15:20

**Bližší informace na webových stránkách farnosti.
 nebo e-mailem:
MiladaProvinska@seznam.cz, tel +420721128119**

PRAVIDELNÉ AKTIVITY VE FARNOSTI

BIBLICKÁ HODINA	HOVORY O VÍŘE	POLEDNÍ ATELIÉR
Společné čtení a objasňování biblických textů dle předem stanoveného rozpisu. čt 19:00-20:30 (kromě 1. čt v měsíci)	Pro katechumeny a také pro všechny, kdo hledají smysl života z víry a chtějí se připravit na přijetí svátostí. neděle 18:00-19:00	Setkání převážně žen ke zdobení svíček a výrobě drobných užitečných předmětů, háčkování, šití apod. pá 9:00-12:00 (říjen-květen)
NÁBOŽENSTVÍ PRO DOSPĚLÉ	MODLITEBNÍ SKUPINA	
čtvrtek 11. 4. od 19:00 farní centrum	Setkání: 2. středa v měsíci v 19:00 mimo červenec a srpen	
	ÚKLID KOSTELŮ	
	Každou druhou sobotu v měsíci po mši sv. u sv. Prokopa v 8:00 se přítomní rozdělí do skupin a začne úklid kostelů farnosti. Rádi uvítáme každého, kdo bude chtít pomoci. I čistota a výzdoba Božího chrámu přispívá k celkovému duchovnímu stavu farnosti. Kdo může, měl by pomoci alespoň občas.	

Pokud není stanoveno jinak, konají se uvedené aktivity ve Farním centru – Čajkovského 36, Praha 3. Některé aktivity jsou v současné době a o školních prázdninách přerušeny nebo omezeny; informace jsou včas zveřejněny na webových stránkách farnosti.

KOSTELY VE FARNOSTI PRAHA 3 - ŽIŽKOV

farní kostel sv. Prokopa
Praha 3, Sladkovského nám.

filiální kostel sv. Anny
Praha 3, ul. Tovačovského

filiální kostel sv. Rocha
Praha 3, Olšanské náměstí

Aktuální informace pro každý den jsou na webových stránkách farnosti – www.farnost-zizkov.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB

den	kostel	čas	poznámka
NEDĚLE	sv. Anna sv. Prokop sv. Roch	8:00 9:30 11:00 17:00	
pondělí	sv. Prokop	18:00	v latinském jazyce 4x ročně v tridentském ritu u sv. Rocha
úterý	sv. Roch	17:00	
středa	sv. Roch sv. Prokop	6:00 18:00	mimo červenec a srpen; v adventě Roráty
čtvrtek	sv. Prokop	18:00	
pátek	sv. Prokop	18:00	každý první pátek v měsíci po mši sv. pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu
sobota	sv. Prokop	8:00	každou druhou sobotu v měsíci úklid kostelů

PŘÍPADNÉ ZMĚNY JSOU VČAS OZNÁMENY

Výstav Nejsvětější svátosti:

sv. Prokop: první čtvrtek v měsíci po mši sv. - eucharistická adorace do 20:00

Úřední hodiny ve farní kanceláři:
Cajkovského 36/669, 130 00 Praha 3 - Žižkov

středa: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher
čtvrtek: 8:30 – 11:30 farář P. Vít Uher

Kontakty:

farář P. ThLic. Vít Uher, ThD.:
tel. 731625910 e-mail: zizkov@efara.cz
web: www.farnost-zizkov.cz

EKONOMICKÉ OKÉNKO

stav ke dni 31. 3. 2024

výše dluhu (úvěr): Kč 2.022.972,24
sbírka na splácení úvěru –3/2024: Kč 16.930, -

povinná měsíční splátka: Kč 29 324,-

č. účtu farnosti: 6146009339/0800
Česká spořitelna

DĚKUJEME ZA VAŠE DARY – JEN DÍKY NIM MŮŽEME I MY DÁLE POMÁHAT.

PROKOPSKÉ LISTY

č. 370–DUBEN 2024

Vydává Římskokatolická farnost u sv. Prokopa Praha 3 – Žižkov

farář: P. ThLic. Vít Uher, ThD.

Příspěvky mohou být redakčně upravovány. Náklad 250 ks. Výrobní cena 18 Kč.

NEPRODEJNÉ.

PODPOŘIT FARNOST A JEJÍ POTŘEBY MŮŽETE PŘES QR PLATBU

QR Platba

Finančními prostředky pokrýváme například platby za energie, nákupy liturgických potřeb a další nezbytnosti, bez nichž by se farnost neobešla.

Za Vaše dary Vám děkujeme